

אין צורך בכרטיס־כניסה. אין צורך בתשלום. אם אתה נמצא בלונדון, לך לראות את

ההצגה הגדולה ביירות

שופטי האונד־ביילי אינם כפגרה, כרי למנוע אכזבה.

ילד־טוב־לונדון

ב יקרתי באונד־ביילי לפני מיס־פר שבועות, וחזיתי במישפטי־רצח מרתק. הגעתי לאולם אחרי הצהריים. בית־המישפט בלונדון עובד בדרך־כלל 10 שעות עד 1 בצהריים וממשיך לשבת כדון אחרי הפסקת־צהריים של שעה, עד 4.

כאשר הגעתי היה אחד הסניגורים עסוק בטיעון כי אין על לקוחו להשיב לאשמה. עורך־הדין היה אלגנטי מאוד בגלימה ובפיאה שלו ודיבר אנגלית של המעמד העליון. לקוחו, גבר בשנות ה־30 לחייו, היה לבוש מעיל זול וגר־ביים אדומים בוהקים.

הסניגור הסביר לבית־המישפט כי לקוחו אינו שותף לרצח. הוא אמנם יצא לטייל עם הרוצח בשכונת־הקרטונים, והיה איתו כאשר ביקש החבר מהקורבן, זקן ערירי, להתלות אליהם. אבל לבי על הגרביים האדומים לא היה כל השד כי ידירו מתכוון לפגוע לרעה בןוקן. האם הלכות שלך לא ידע שחברו נושא מוט־ברזל? שאל השופט, והסניגור

ב רון בלונדון בתיירים ישראלים תאכי תרבות. רובם אינם יודעים כי גם בלא כרטיס־כניסה ובלא תשלום אפשר לראות בבתי־המישפט של לונדון, מח־זות מן החיים, דראמות גדולות ואמ־תיות. בלונדון מצויים בתי־מישפט רבים, אבל המפורסם והססוגני שבהם הוא האונד־ביילי. בית־המישפט הפל־לי שליד כנסיית סנט־פול.

השופטים באונד־ביילי עוטים גל־מות־ארגמן ויושבים על כיסא מוגבה שמאחוריו, על הקיר, תלוי סמל ציב־עוני של האריה והחריקרן האגדי. עורכי־הדין לבושים גלימות שחורות והובשים פיאות נוקריות לבנות ומסול־סלות. הפיאות מעוצבות על־פי התיס־רוקות שהיו נהוגות לפני כמה מאות שנים, והן עשויות משי־ערסוס גס.

כל אדם מעל גיל 16 יכול להיכנס לאונד־ביילי. בתנאי שלא ישא מצלמה או תיק גדול. בשלוש הקומות של בית־המישפט יש 12 אולמות־מישפטים הנשמרים על־ידי סדרנים במדים. על דלת האולם מצויין, בדרך־כלל, איזה מישפט מתנהל בו באותו רגע. וכך ניתן לבחור לפעמים בין רצח, אונס, שוד ומירמה, בשלבים שונים של הדין המישפטי. כראי לברר בעונת־הקיץ אם

גור הפטיק לרגע את שטף דבריו. אחר־כך הסביר הסניגור שיתכן שלקוחו ידע כי הוא יוצא לטייל עם מטורף מסוכן, אבל הוא יצא לטייל תמים. לתובעת היתה עבודה קלה. היא השיבה תשובה קצרה, מבוססת על כמה עובדות שהעי לו עדי־התביעה במישפט, והשופט קבע מיד כי על הנאשם להשיב לאשמה.

על פי סדר הדין הגיע תורם של הנ־אשמים להעיד, ואז קם על רגליו סניגור של הנאשם הראשון, זה שנשא את מוט־הברזל והלם בזקן. הוא אמר לבית־המישפט כי מאחר שלקוחו הוכה כאותו בוקר בבית־המעצר, ומכיוון שהשעה כבר מאוחרת (היה כבר 3.30 אחרי הצ־הריים) הוא מבקש שעדותו של הנאשם תתחיל רק למחרת בבוקר.

הנאשם, שתואר על־ידי חברו כמטר־רף מסוכן, נראה ילד־טוב־לונדון. הוא היה בן 24, צנום ובעל שיער חום גולש. אפשר היה לראות פנס כחול בעינו הש־מאלית, וזכר למכות שספג בבוקר. השו־פט הביט בו והסכים לדחות את עדותו למחרת בבוקר.

מכיוון שרציתי מאוד לראות את המשך המישפט, הגעתי למחרת עוד לפני פתיחת האולם. בין הממתנים היו כמה אנשים שזכרתי מאמש. כולם באו לראות את המשפט. לקראת עדותו של הנאשם חזרו המושבעים למקומותיהם הרגילים וציפו להתפתחויות. היו אלה 12 גברים ונשים בגילים שונים. שניים מהם היו כושים, ואחד, בעלי־זקן, היה ראש חברי־המושבעים. לפני כולם היה מונח חמר מישפטי שקיבלו במהלך המישפט ובו ערויות ופרוטוקולים.

הנאשם עלה על דוכן־העדים והחל עונה לשאלות סניגורו. שמי צ'רלס אדוארד בלקוול, בן 24, התגוררתי בר־מן המיקרה ברחוב ס. לא ארזוני, לא הרגתי את הקורבן. אפילו לא הכרתי אותו. כמוכן שלא היתה לי שום סינה כלפיו. נהגתי להסתובב בשכונת־הקר־טונים, כי שם יכולתי לקבל אוכל־חיים.

זה היה בתקופה שברחתי מהכלא, התחבאתי מהמישפטה, לא עבדתי ולא היה לי כסף לאכול, לכן הייתי בא בלילה, בערך בשעה 11, לשכונת־הקרטונים, כי אז היה עובר שם מיטבח תמחוי נייד שחילק לנוקקים כריכים וקפה, ולפעמים גם מרק. התגוררתי בכניין נטוש בסביבה וביום הסתובבתי. סיפרו לי שגם הקורבן היה גר כש־כונת־הקרטונים, ויתכן מאוד שאפילו

"אולד ביילי" נרביים באדום לוחט

ראיתי אותו שם, אבל אינני זוכר זאת. מה שבטוח הוא שלא הרגתי אותו."

מלאכני הגיהנום

ה סניגור שלף עדות שמסר הנאשם במישפטה וביקש ממנו לאשר אותה. הנאשם הציץ ברפים וקרא מתוכם לבית־המישפט. הוא התקשה מעט בקריאה, אבל באיטיות מסיימת הצליח להתגבר על הכתוב. בפברואר שנה שעברה ברחתי מהכלא והתגוררתי בשכונת־הקרטונים. נתפסתי והוחזרתי לכלא, שוחררתי שוב ב־ספטמבר.

התקיימתי מביטוח לאומי. כאשר הכסף נגמר לי חזרתי לשכונת־הקר־טונים לאכול במיטבח־התמחוי. גרתי אז בבית עווב עם עוד כמה אנשים. החברה שלי היתה לין. היא גרה איתי בחדר ולא התעסקה עם אף אחד אחר. ערב אחד, בערך שבועיים לפני המיק־רה עם הזקן, היתה מריבה בבית שבו גרנו.

בחדר חרש שבא לגור איתנו, אמריי קאי, זרק גלולות על הריצפה ואמר ללין שכל מה שהיא צריכה לעשות, אם אינה רוצה לקחת אותן, זה לזרוק אותן לאסלה. היא התחילה לצעוק, וצרחת שרוצים לשגע לה את השכל בסמים. ניגשתי אליה ונתתי לה מכה ביד על פניה. דם התחיל לשתות מפיה והיא

בכתה. התנצלתי, כי לא התכוונתי להכות אותה כלי־חוק. אבל אחר־כך היא ניגשה אלי וביקשה את בגדיה, ואמרה שהיא רוצה יומיים כדי לחשוב על עתי דנו. אמרתי לה שאשאיר לה את הפציה במרכז־הדיומי, שם היינו נפגשים, כי אין לנו מקומות אחרים ללכת אליהם. שמי עתי שהיא עברה להתגורר באמבני קמנט (על גדות נהר התיימס), על מידרכה ליד הנהר, שם היתה מושבה של נזירים.

שמעתי מכמה אנשים שהיא מלכ־לכת על־י ועל חברים נוספים ומספרת עלינו כל מיני שקרים. היא סיפרה שכלאנו אותה בחדרה ולא נתנו לה לצאת במשך שבועיים. זה היה שקר, כי

בכלל לא היה מעול כדלת החדר שלנו, וכל אחד יכול היה להיכנס ולצאת כרצונו.

"יום אחד החלטתי לנסוע אליה לאמבנקמנט ולדבר איתה. באתי לשם על האופנוע. אני תמיד לובש בגדי אופנוען, בקיץ ובחורף, לא חשוב מה מזג האוויר. תמיד אני לובש מעיל עור קצר, קטרה של אופנוע ומיכנסיים הדוקים. הכינוי שלי נשר. יש עוד אחד שמכנים אותו כך, אבל הוא מצפון לונדון, ולא מגיע לעיתים קרובות כל־כך למרכז העיר.

"מכיוון שאני תמיד לבוש בבגדי אופנוען נראה כמו אחד ממלאכני־הגיי הנינם (חבורה של רוכבי־אופנוע אמריי קאיים מסוכנים ואלימים) יש לי מוני־טיין של איש מסוכן. דווקא שמחתי במוניטין הללו מכיוון שבגללם כולם חששו ממני ואיש לא רצה להתחיל איתי.

"כאשר לין ראתה אותי מתקרב היא התחילה לצרוח ולברוח וצעקה שאני רוצה לשבור לה את הרגליים ועוד כל מיני דברים כאלה. אמרתי לה שאני רק רוצה לאמר לה שתדבר אמת ואז לא יקרה לה כלום. היא הראתה על פיה ואמרה לי: זאת האמת! היא התכוונה למכה שחטפה ממני ברירה כאשר פצעתי אותה."

עלובי־החיים בקופסות־קרטון

ר אש חברי־המושבעים העביר פתק לשופט וזה הפטיק את הדין. הוא הודיע לצדדים כי המושבעים ביק־שו הפסקה קלה כדי לעבור על חומרת הערות. המושבעים יצאו להתייצעות וגם השופט עזב את האולם. הקהל המרותק חיכה בסבלנות להמשך. גבר אמריקאי קשיש, שישב לידי, שאל או־תי אם נבחתי במישפט גם אמר וסיפר כי הוא עוקב אחרי המישפט מתחילתו. באונד־ביילי מצייגים את המחזות הטובים ביותר בעולם ולא צריך לשלם 15 ליש"ט כדי לראות אותם. אמר בחיוך. הוא סיפר לי כי הוא מורה בנגימלאות המתגורר בעיר קטנה ליד

אילנה אלון (המשך בעמוד 32)

פרקליטים מפורסמים בפאב ליד בית־המישפט רצח מתחת לנושר